

„SĖJĖJAS IŠSIRENGĖ SĖTI“

Iz 55, 10-11; Rom 8, 18-23; Mt 13, 1-23

1. Brangūs broliai ir seserys, šiandien Bažnyčios liturginiai tekstai mūsų dėmesį kreipia į Dievo žodžio tikrovę. Pirmame skaitinyje girdėjome, kad Dievo žodis nėra tiesiog paprastas žodis, kuris išeitų iš Dievo burnos ir nukristų į tuštumą.

Jis turi vidinę jėgą, vidinę dinamiką, jis turi savyje asmens savybes. Jeigu išeina iš Dievo burnos, jis nesugrįžta bergždžias, taip kaip lietus nukritęs iš dangaus, negrįžta atgalios, bet palaisto žemę, kad ši duotų vaisių (Iz 55, 10-11).

Tačiau Naujojo Testamento erdvėje Dievo žodis tapo kažkuo be galo daugiau – jis tapo kūnu: „Tas Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų“ – skaitome Jono Evangelijos prologe (Jn 1,14).

Užuot turėjęs tik asmens savybes, Dievo žodis jau tapo asmeniu, įgavo visą žmogaus pavidalą ir gavo žmogaus vardą, kaip kiekvienas iš mūsų. Pirmieji apaštalai regėjo jo šlovę ir ją perdavė mums.

2. Šis jau žmogaus asmeniu tapęs Dievo žodis, Jėzus Kristus, atėjo įvykdyti tai, ką pranašas Izaijas tik skelbė. Kristaus ant kryžiaus išstartas žodis „Atlikta“ iki kraštutinės ribos pastūmė tai, apie ką kalbėjo pranašas.

Žodis, kuris išeina iš Dievo burnos, nesugrįžta bergždžias, bet įvykdo, ko trokšta ir atlieka, ko siūstas (Iz 55, 11).

Šis „įvykdo“ Jėzuje Kristuje įvykdytas iki galo, žodžiais „Atlikta“. Dievo žodis pasiekia kraštutinę ribą.

O kas mums atskleista pasiekus šią ribą?

Mums atskleista Dievo Tėvo begalinis troškimas ištraukti žmogų iš nuodėmės ir jam suteikti itin svarbią tikrovę – amžinąjį gyvenimą. Šio troškimo priemonė – *atskleisti savo beribę meilę žmogui*, dovanojant jam savo viengimį Sūnų:

„Dievas taip pamilo pasaulį,
jog davė jam kaip dovaną savo viengimį Sūnų,
kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepražūtų,
bet turėtų amžinąjį gyvenimą“ (Jn 3,16).

Siųsdamas į pasaulį savo žodį, jau tapusį realiu asmeniu, Jėzumi Kristumi, Tėvas jį siunčia ne taip, tarsi jį atiduotų į žmonių rankas, idant šie pasielgtų su juo, kaip jiems patinka.

Dievas pirmiau trokšta visai ko kito. Jis trokšta duoti mums visiems savo Sūnų, kaip dovaną. O jeigu jis duoda savo Sūnų kaip dovaną, vadinasi, jis pats nori mums save dovanoti, maža to, atsiduoti, nes mums duoda tai, ką turi brangiausio – savo viengimį Sūnų. Jis imasi meilės iniciatyvos atsiduodamas.

3. Kristus, kūnu tapęs Dievo žodis, ne tik paskelbė žodžiais besąlygišką Dievo Tėvo meilę žmogui, bet ypač gestais ir darbais išskleidė ją visu savo gyvenimu.

Paskutinės vakariinės metu, žinodamas, jog atėjo valanda jam iš šio pasaulio keliauti pas Tėvą, ir mylėdamas savuosius pasaulyje, parodė mokiniams savo meilę iki galo, nuplaudamas visiems kojas (plg. Jn 13,1).

Tačiau pačiu aukščiausiu lygmeniu Dievo meilė mums parodyta ant kryžiaus, teisiajam, sutikus mirti už neteisiuosius.

Šią meilės dovaną dabar esame kviečiami priimti, paimti ją į rankas, išpakuoti ir jos ragauti, ja skonėtis, būdami tvirtai įsitikinę, kad ji turi galią mus keisti iš vidaus, kaip Dievo žodis, kuris išeina iš Dievo burnos ir nesugrįžta bergždžias, bet įvykdo, ko trokšta ir atlieka, ko siūstas (Iz 55, 11).

Kartą priėmę, esame kviečiami ją perduoti kitiems, tikėdami, kad ji turi galią keisti pasaulį, jei tik mes patys šią Dievo meilę priimame ne tik lūpomis, bet ir egzistenciškai, kitaip tariant, jei pamažu tampame „gera žeme“.

4. Kaip gyvendamas kūne, taip ir šiandien Kristus, per Šventąją Dvasią, skleidžia savo meilės žinios sėklas. Jis beria apščiai, nežiūrėdamas, kur jos krinta. Sėklos krenta visur: prie kelio, ant uolų, tarp erškėčių, dar kitos į gerą žemę ir duoda derlių.

Nė vienas iš mūsų nesame nulemta žemė, maža to, kiekvienas iš mūsų esame kiekviena žemė (ir dažnai) tuo pačiu metu. Netyrumas gyvena kartu su dosnumu, autentišką meilę lydi egoizmas, gailėstingumą, kitų supratimą keičia pyktis, pavydas, kitų teisimas, kaltinimas. Vienur sėkla vysta, kitur ji dygsta.

Kiekvienas iš mūsų neretai esame tikras mūsų laukas. Svarbu ko gero iki galo nenusivilti savo „uolomis“, „erškėčiais“ ar „sausra“. Svarbiau turėti prieš akis sėklos augimo sąlygą – „girdėti ir suprasti žodį“ (Mt 13,23).

Tačiau kaip girdėti ir suprasti žodį, ir sykiu kaip tapti gera žeme?

Turbūt geriausiai į šį klausimą gali atsakyti apaštalas Paulius, ne tik priėmęs Dievo žodį, bet ir jį gausiai pasėjęs tautoms.

Jo, kaip geros žemės, paslaptis veikiausiai sutelkta žodžiuose:

„Jei reikia girtis, girsiuosi savo silpnumu“ (2 Kor 11,30).

Prašydamas išlaisvinti iš didelio suspaudimo, jis išgirsta Viešpaties žodžius:

„Gana tau mano malonės, nes mano galybė geriausiai pasireiškia silpnume“

(2 Kor 12,9).

Ir tuomet jis supranta:

„būdamas silpnas, esu galingas“ (2 Kor 12,10), ir todėl (galime pridėti) esu „gera žemė“.

Apaštalas Paulius tai galėjo išgyventi egzistenciškai, nes, kaip girdėjome antrajame skaitinyje, Jis, kaip ir visi krikščionys, dūsauja ir kankinasi turėdamas dvasios pradmenis, laukdamas įvaikinimo ir kūno atpirkimo (Rom 8, 23). Jis giliai išgyveno Jėzaus žodžius, nors jų neskaitė: „Nepaliksiu jūsų našlaičiais, bet prašysiu Tėvą, ir jis jums atsiųs kitą Globėją“.

Todėl „geros žemės“ gruntas bus sudarytas iš trijų paprastų ir sykiu pačių sunkiausių gyvenime dalykų:

- iš pasitikėjimo begaline ir visagale Dievo meile
- iš nuolankaus savo ribų ir visokiausio vargo priėmimo, nes jie negali lygintis su būsimąja garbe,
- iš troškimo nebūti našlaičiu, bet atverti savo širdies duris, kad Globėjas galėtų įeiti ir mumis rūpintis. Nes tik šis Globėjas, Šventoji Dvasia, gali mums padėti nuolankiai priimti Dievo meilę ir savo galbūt sunkią išorinę ir vidinę tikrovę.

„Sėjėjas išsirengė sėti“. Mes tai galime pasakyti kiekvieną minutę, ir net šią akimirką.

Br. Lukas Skroblas OSB

